

Prædiken til Fastelavn

Luk. 18, 31-43

Søren Ulrik Thomsen har udgivet en digtsamling, som hedder *Rystet spejl*. På forsiden af digtsamlingen er der et uklart spejl. Man kan ikke se sig selv tydeligt i det. Titlen *Rystet spejl* har han selvfølgelig lånt fra Paulus og kærlighedens højsang, hvor Paulus siger: "Endnu ser vi i et spejl, i en gåde". Vi synes ellers, at et spejl er ret klart. Men på Paulus' tid var spejle lavet af metalplader og ikke som vore dages glasspejle. Det betød, at man dengang kun kunne se brudstykker af, hvordan man selv så ud. Man så sig selv utydeligt og uklart. Og Paulus' pointe er så, at når Gud ser dig ansigt til ansigt, først da ser du dig selv helt klart.

Når Søren Ulrik Thomsen i sin digtsamling bruger udtrykket *Rystet spejl*, så er det også udtryk for, hvordan et digt er. Et digt kan, hvis det er godt, indfange virkeligheden. Et godt digt kan beskrive en stemning, en følelse, et liv, men det vil altid være brudstykker af et liv.

Søren Ulrik Thomsens digte indfanger netop den lidt rystede erindring om et liv sammen med en, man holdt af. Og det viser sig, at det, man savner allermost, er alt det trælse ved den anden.

For sådan er det jo. Man kan ikke bare pluk-

ke i et liv. Man må tage det hele med. Glæden, sorgen, livet, lidelsen og døden. Ellers bliver man blind for selve livet.

Jesu disciple vil helst plukke i livet og tage alle de gode ting. De glædelige ting. Succesen. Når Jesus helbreder og gør undere, vil de gerne være med. Men når lidelsen bliver en del af livet, så står de af. Så vil de ikke se det. Men netop det gør dem blinde for livet. De ser kun livet i brudstykker, i en gåde.

Men pointen er, at Jesus siger, at lidelsen hører med som en del af livet. At sige andet er at tale usandt om livet. Ikke at ville se det tunge i livet som en del af livet, er at se uklart og usandt.

Disciplene havde øjne at se med, alligevel var de så mærkeligt blinde. Men ved vejkannten var der en, der så klart – selv om hans øjne var blinde. I fortællingen om den blinde tigger, var det ikke de stærke disciple, der blev rost for deres tro, men den blinde tigger.

Hvad er det, som den blinde tigger kunne se? Jo, det han kunne se ved at kalde på Jesus var, at han var et menneske og ikke en stakkels blind. Han var mere end sin blindhed. Han var mere end sin fattigdom og elendighed. Han så sig selv som et menne-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ske.

Og sådan er det, når vi måler os med Gud og ser ham ansigt til ansigt. Så kan vi ikke være andet end et menneske over for skaberen. Men vi mennesker måler os sjældent længe med Gud. I stedet måler vi os konstant med mennesker. Og så er det, det går galt. Så er det, vi begynder at se uklart og bliver blinde.

For når vi måler os med hinanden, så sker der det, at vi holder fastelavnshfest hele året. Vi ser kun hinandens udklædning som teenager, bankdirektør, fattig, musiker eller kassedame. Så ser vi mere på menneskets funktion, på hvad det kan, end på, at det er et menneske.

Og når vi hele tiden måler os med andre mennesker på den måde, så kan vi ikke undgå ind imellem at føle os som undermålere. For der vil altid være nogen, der tjener flere penge end os. Der vil altid være nogen, der er kønnere end os. Der vil altid være en, der er en bedre musiker, har en kønnere kone eller mand end jeg. Men det gør os jo ikke til ringere mennesker.

Min pointe er, at Gud får os til at se klart, hvem vi er. Nemlig mennesker. Mennesker med en uendelig værdi. Og det er netop det, som den blinde tigger bliver rost for. For idet han ved at råbe på Jesus, måler sig med Jesus, bliver han et menneske overfor sin skaber.

Men hvad gør det ved livet, at lidelsen hører med? Gør det livet mindre værd? Kan den syge på sygehuset kun ses som syg og elendig? Nej. For hvis man holder op med at se sig selv som et menneske og bare ser sig selv som en syg og elendig, så er man netop elen-

dig. Og kun det! Derfor må vi ikke tage menneskeligheden fra den syge. For som mennesker har vi altid en opgave: Næstekærligheden gælder ikke kun den stærke. Også som syg skal man tage den opgave på sig. Ellers holder man op med at være et sandt menneske.

Det kan godt være, at den blinde fik sit syn tilbage den dag, han mødte Jesus. Men han fik ikke bare sit syn: Han fik også styrke til at se sit liv i øjnene og styrke til at bære, at han bare var et menneske. Og nøjes med det. Og se rigdommen i det.

Derfor skal vi måle os med Gud. Så bliver vi nemlig blot mennesker. Og det er tro at måle sig med Gud. For det gør os ikke til mere, end vi er. I Guds blik bliver vi hele.

Det fortælles om to kunstmålere, at de besluttede sig for at drage ud i verden for at male portrætter og så mødes igen efter et år. Da de mødtes, sagde den ene: ”Jeg rejste verden rundt og så på menneskers ansigter, men jeg så ikke et eneste, der var værd at male”.

Den anden sagde: ”Det var mærkeligt, mig gik det lige modsat. Jeg rejste verden rundt, og jeg fandt ikke et eneste menneske, der ikke var værd at male et portræt af”.

De bedste malerier i kunsthistorien er billeder, der viser mennesket. Rembrandt, Van Gogh kunne det, for blot at nævne nogle få. Eller som Pablo Picasso siger et sted: ”Mens andre kunne forvandle solen til en gul klat, så kunne de forvandle en gul klat til solen”.

Og det er netop, hvad Jesus gør: Forvandler klatter til mennesker. Han gør dem i stand til, med sit nærvær i lidelsen og døden, at turde være mennesker. Og det er lige præcis

korsets gåde, som vi begyndte dagen og den faste med at synge: ”Ja, jeg tror på korsets gåde”, sang vi i Grundtvigs storslåede salme *Hil dig, Frelser og Forsoner*.

Frelsen og korsets gåde er styrken til at bære, at man ikke kan. Frelse er at turde være i afmagten. Afmagt. Frelse er at turde være et menneske og ikke en udklædning. Det er derfor, den højtråbende blinde tigger bliver fremhævet frem for de intet fattende disciple.

Frelsen er dette: at vi ses på med Guds øjne, men samtidig får vi også selv nye øjne at se med: Omverdenen forandres. Også for os. Hvis vi har øjne at se med. Hvis ikke, så forbliver livet en gåde.

Amen

Gitte Hansen
Ulfborg-Ulfkjær

Salmer:
192, 208, 696, 164, 613